

SPEJDERNES MAGASIN

40. årgang

41

nr. 7 . september 1957

6

Del af den danske lejr på G. P.

JAMBOREEN 1957

REJSEN BEGYNDER

Det var et helt enestående sceneri, der udfoldede sig på pladsen ved remisen på Padborg station, onsdag den 24. juli. Med to særtog var de godt 1100 deltagere til jamboreen i England — spejdere, rovere, førere til jamboreetroppene og førere, som skulle deltage i den særlige førerlejr, Indabaen — ankommet til Padborg, hvorfra den samlede rejse til England skulle begynde næste morgen.

Tusmørket var begyndt og det småregnede, men det tog ikke humøret fra de mange deltagere, som færdedes på det — af praktiske grunde — lille område.

Her summede det af mange stemmer, nu var divisionerne, der hed: Copenhagen, Arrowe Park, Gødøl-lø, Vogelenzang og Moisson, opstået, og de var igen delt op i troppe og patruljer. Så der var nok at tale om i alle de mange nye patruljer, der her i løbet af kort tid var dannet. Der var jo langt fra, at alle

patruljemedlemmerne kendte hinanden, selv om hensynet til at være fra samme egn var taget ved dannelsen af patruljerne og troppe-ne. Men det viste sig, som altid når spejdere mødes, man falder hurtigt til mellem hinanden.

På pladsen blev der trakteret med te og basser og derefter blev pladserne anvist i de to togstam-mer, som var oprangeret lige ved siden af pladsen. Her skulle der overnattes, og det var ganske morsomt at se — og også at være med til — hvordan al plads lige fra net-tet, sæder og gulv blev benyttet til soveplads. Ved velvillighed fra Statsbanernes side var der stillet en vognstamme mere til rådighed som soveplads, således at alle kun-ne ligge ned og sove. Og der blev sovet. Man vidste, at vækningen skulle ske allerede kl. 3,30, så der var ingen tid at spille.

OG SÅ GIK DET OVER GRÆNSERNE

Inden afrejsen herfra havde del-tagerne fået de bedste ønsker med fra de gule og grønne spejdere, i Padborg og Sønderborg, som på forbilledlig måde havde forestået hele arrangementet i Padborg. — Godt skuldret!

Da det første tog ankom til Flensborg blev vognstammen på otte vogne reduceret til syv. Ty-skerne fandt ud af, at der var noget galt med en fjeder, så det blev til en hurtig omladning. Vognens »be-boere« blev fordelt i de øvrige vogne, og så gik det af sted gennem Tyskland over Hamburg og Aachen til den belgiske grænse. Toldere og paspoliti var os meget venligtsin-

dede, og vi var til gengæld meget imponeret af de belgiske unifor-mer. Vi følte os hensat til en ope-retteverden.

I ENGLAND

Ved ankomsten til Ostende gik vi om bord på et af de store kanal-skibe, og kursen sattes mod Dover, hvortil vi kom efter en sejltid på

Chingford st. (nær Gilvell Park)

godt tre timer. Igen paskontrol og op i to særtog. Nu gik det mod London, som togene skulle føres igennem for at nå frem til Ching-ford station, som var målet for denne togrejse. Der skete det gan-ske pudsige, at det tog, som afgik først fra Dover, kom sidst til Chingford. Men det var måske ik-ke så mærkeligt. Deltagerne i det første tog havde i al fald indtryk-ke af, at lokomotivet havde for-

(Fortsættes side 99)

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af redaktøren, og viser en af Londons hyg-gelige »Bobby« er i samtale med 3 danske Jamboree-deltagere.

Jamboree-rejsen.....	82	Tropskærrens meritter	90
Danmarks Frivillige Bloddonorkorps	83	Kaktuspatruljen	92
B.-P. ord	83	Junglenyt	93
Magasinets fotokonkurrence	83	Sjov med voksfarve	94
Budskabet til Garcia	86	Banden på eventyr	94
Landsskovmandsturneringen	86	Spejder-Tidende	96
Vi tager 2. kl. prøven	88	Jamboree-rejsen.....	99

DANMARKS FRIVILLIGE BLODDONORKORPS

Bloddonorsagen har i år 25 års jubilæum i Danmark, og det er en forbløffende vækst, der har fundet sted i det korte åremål, idet der nu er knapt 50.000 donorer, fordelt i 83 korps over hele landet, så at ethvert sygehus med kort varsel kan få blod til transfusion. I 1932 samlede Tage Carstensen og Jens Foged 50 donorer inden for Det Danske Spejderkorps' førere og rovere, og den gang satte man målet så lavt, at man regnede med, at 100 donorer rigeligt kunne dække behovet, men i 1956 blev der givet blod ved 42.631 transfusioner.

Den stærke udvikling på blodtransfusionens område har medført, at man stadig har udvidet den kreds, hvorfra donorerne tages. De andre spejderkorps herhjemme og FDF kom med allerede i 1933, Sct. Georgsgilderne i 1934, Arbejdernes

Samariterforbund i 1945, Dansk Røde Kors i 1946 og endelig Dansk Idræts Forbund i 1957. Derfor skiftede »Spejdernes og Væbnernes Frivillige Bloddonorkorps« navn i 1952 og kom til at hedde »Danmarks Frivillige Bloddonorkorps«.

Om den imponerende good-turn for det danske samfund fortælles i et fyldigt årsskrift, redigeret af M. Friis Møller, og i anledning af jubilæet bringes en del udtalelser af kendte folk herhjemme, der stærkt påskønner den indsats, der er øvet i de svundne år, og præsidenten for Den Internationale Comité John

Wilson påpeger i sin jubilæumshilsen, at ideen til bloddonorkorps er helt i B.-P.'s ånd, en virkelig good-turn.

Vi har lov til at være en lille smule stolte af, at denne store opgaves løsning blev taget op og videreført af spejdere, og selvom kredsen, hvoraf blodgiverne tages, er blevet udvidet stærkt, bør enhver spejder over 18 år føle sig forpligtet til at melde sig som bloddonor, i København er adressen Frederiksholms Kanal 18, K., og i provinsen kan nærmeste sygehus altid give oplysninger.

B.-P. sagde

»Med at gøre godt tænker jeg på, at man skal gøre sig nyttig og vise hjælpsomhed og venlighed over for andre, hvad enten det er ens venner eller fremmede. Det er slet ikke så vanskeligt, og den bedste måde at gøre det på er at beslutte sig til hver dag at gøre mindst een lille ting, som kan gavne eller glæde en anden, for så bliver det efterhånden en vane. Det gør ikke så meget, hvor lidt, det er; det gælder blot om at gøre noget.«

MAGASINETS FOTOKONKURRENCE

Den 9. september er sidste frist for indsendelse af billeder til SPEJDERNES MAGASIN's store fotokonkurrence. Du kan altså endnu nå at indsende dine bedste billeder.

De fire grupper er:

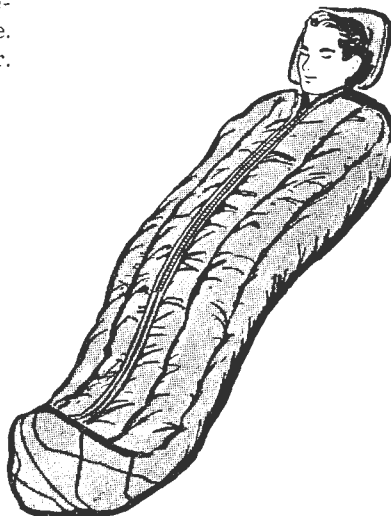
1. Instruktive billeder.
2. Situationsbilleder fra ture og lejre.
3. Landskabsbilleder.
4. Jamboree-billeder.

Se øvrige oplysninger i maj-nummeret.

Skal LAMA-»TERYLENE« soveposen være din?

Som præmie for det bedste billede, indsendt af deltagere under 18 år, har LAMA fabrikken udsat en LAMA »Terylene« sovepose.

Der er foruden denne mange andre gode præmier.

ÅRETS SPÆNDENDE
SCT. GEORGS LØB
BERETTES
- TRADITIONEN TRO -
AF DICK

FOTO:
KNUD HOLLENBO

Budskabet til

Ifølge ordre mødte patruljerne torsdag den 11. april i præsidentpalæet, hvor de af stabschefen blev ført op i den prunkende og festligt oplyste, audienssal, hvor gallaklædte regeringsmedlemmer, ministerielle embedsmænd og officerer af højeste charge var forsamlet.

Forventningsfulde og tavse stod patruljemedlemmerne og ventede på præsidentens ankomst og for at høre, hvad han havde at sige dem.

Ventetiden blev ikke lang før end præsident Mc. Kinley trådte ind i salen, hvor han holdt en tale og derpå pålagde patruljerne at drage til Cuba for at opsøge Garcia og bringe ham et hemmeligt budskab.

Derpå forlod præsidenten salen, medens patruljerne blev ført til flådechefens kontorer i stueetagen for at modtage nærmere direktiver. Under opholdet her indløb pr. fjernskriver fra admiralitetet en kodemelding, som man nyligt havde opsnappet. Denne fik patruljerne nu overladt til dechifrerer.

DEN EVENTYRLIGE FÆRD BEGYNDER

Den påfølgende lørdag drog patruljerne ud på den eventyrlige færd for at opspore Garcia og bringe ham præsidentens budskab. Endnu førend man nåede frem til New Orleans, hvorfra overfarten til Cuba skulle foregå, kom man ud for de første mindelser om oprøret på den fjerne tobaks- og romø. Ved Santa Fe fik man nemlig underretning om, at der i den tilstødende skov fandtes en del indsnegne, cubanske spioner, som det gjaldt om hurtigst at uskadeliggøre.

Den tilstedeværende general, Brown Kaython, der var iklædt en pragtfuld uniform i rokokkostil, gav straks ordre til at indlede spionjagten, som gav et heldigt resultat. På de tilfangetagne cubanere fandt man hemmelige skrivelser, der indeholdt oplysninger om

deres øvrige kammeraters opholdssted i den store Mississippi forest. Det viste sig dog senere, at de var draget mod kysten.

Da tiden var knap, måtte den videre forfølgelse indstilles. For at spare en stor omvej, besluttedes det at drage gennem indianer territoriet, hvor Sitting Bull residerede. Den store høvding blev opsøgt i sin teepee og fik overrakt værdifulde gaver, der straks hensatte ham i julestemning, hvad der havde tilfølgelse, at han beredvilligt gav tilladelse til passage af hans enemærker.

Ude i den store Old Cowgarden forest, ved Skeleton Hills, ligger en amerikansk soldaterlejr. Da patruljerne nåede hertil, indløb der telegrafisk ordre til dem om snarest at begive sig til New Orleans. (Fåborg).

Det blev ud på aftenen, inden de sidste patruljer ankom til den store havneby ved Mississippis udløb. Fra havneadministrationsbygningen strålede lysene ud i det hurtigt tiltagende mørke. Et livligt røre herskede såvel ude som inde. Havnefogeden, mr. Will. Johnson, havde travlt med at ordne alt fornødent forinden afrejsen med den store liner, »S/S New Orleans«, der lå fortøjet ved kajen med dampen oppe.

Klokken 23,00 kastedes fortøj-

»Havmanden« er steget i land.

ningerne los, og damperen stod ud gennem havnen og bort over det sortladne, hajfyldte hav, bound for Cuba (Lyø).

Natten udbredte sine sorte vinger over den romduftende ø, men oppe fra Zenith sendte fuldmånen (kendt fra professor Pickerings eventyrlige rumfart sidste år) sine sølverne stråler nedover det skønne tropelandskab.

Efter en hurtig og vellykket sørejse anduvedes Cuba i stilhed, og landgangen foretoges.

MYSTIK I HAVDYBET

Kort efter at dette var sket, viste der sig et mystisk lys i havdybet. Var det en elektrisk makrel, der banede sig vej gennem det mørke vand, eller var det en »Nautil«, som man læser om det i Jules Verne's berømte roman? Lyset blev stærkere og nærmede sig overfladen. Det var spændende øjeblikke. Nu kom lyset helt fri af vandet, og samtidig steg en sælsom person op af havet. Man gisnede på kong Neptun, hans onkel eller blot en havmand fra den maritime konkylieforvaltning.

Spændingen udløstes hurtigt, da havmanden i tavshed overrakte patruljerne nogle dokumenter, der var omvunden med en gennemsigtig tangart. Derpå spredtes man ud over øen på det farlige togt for at opspore Garcia's opholdssted. Forsigtighed var yderst påkrævet, da cubanske banditter færdedes overalt.

Vest ude på øen, ved Avilo, findes udstrakte kokuslunde, hvor de store, brune nødder hænger som klokker i et klokkespil i de høje palmer, der sagte duver i Monsunen. Herude har øens eneste original — den hvide neger — sit tilhold. Han, der er døvstum, elsker kokusmælk og sukker. Det kniber almindeligvis for ham med at få fat i nødderne, dertil hænger de

Garcia

for højt. I ny og næ kan en venlig abe smide et par stykker ned til ham. Men hans livs største chance kom da patruljerne viste sig. Ved hjælp af fjollet gebærden og skøre fagter opnåede han at gøre sig forstået for dem, hvad han trængte til. Ved spydkast lykkedes det at få de eftertragtede nødder til at dratte ned.

Jo, Cuba er fuld af æventyr og mærkelige foreteelser. I søen ved Marianao lever nogle store krokodiller med lysende øjne og et gab så stort som en kælderlem; de gnasker ståltråd som lakrids, og er derfor yderst farlige at komme nær. De fanges bedst ved nattetid ved hjælp af redningsreb.

MØDET MED DE INDFØDTE

I urskovene ved Sagua la Grande lever den sidste rest af øns oprindelige befolkning. Det er negre af værste slags, idet de dyrker kannibalisme. Dåsømad og suppeterninger har derfor ingen interesse her på denne kant. Det vakte stor bestyrtelse, da patruljerne på deres natlige vandring kom her forbi.

En kreds af de fæleste vilde sad omkring et blussende bål, hvorpå stod en stor gryde og kogte. Så man nærmere til, opdagede man, at en missionær fra Jehovas Vidner, og iført tropehjelme og knækflip, befandt sig i gryden. De forsamlede menneskeædere ventede nu tålmodigt på, at suppen skulle blive tilstrækkelig kraftig til at kunne serveres. I en hytte, tækket med palmeblade, hang en anden missionær, beregnet til senere brug. Det er forståeligt, at patruljerne efter denne rædselsfulde oplevelse sneg sig stille bort gennem urskovens vildsomme bevoksning.

Ovenpå strabadserne, og under indtryk af optrinnet ved urskovens folkekøkken, vågnede trangene hos de garciasøgende til at få noget at styrke sig på. Ved Baracon gjordes derfor rast. Der tændtes bål, og

Fra den rædselsfulde negerlejr.

mangen god ret Cubaneros tilvirkedes. Det var dog et ret farligt sted, man havde valgt, thi det vrimlede i krattet med store slanger, hvis øjne lyste i mørket. Overalt hørtes de hvisle og hvæse.

De gamle koner i Pinar del Rio benytter natten til at skaffe sig gratis brændsel i de udstrakte plantager. Man møder dem på vejene slæbende på ryggen et bundt risbrænde, i hvis midte er skjult en god del tobaksblade. Hjælper man dem, er de meddelsomme og fortæller løs om mange ting, der under de forhåndenværende forhold kan have sin interesse.

Natten skred frem og solen stod op ude over oceanet. Den sendte sine stråler ned over patruljerne, der nu havde fået samlet så mange oplysninger, at de kunne finde frem til Garcia, der opholdt sig i en Campanillo ved Manzanillo. Og her modtog han budskabet fra della Præsidentos.

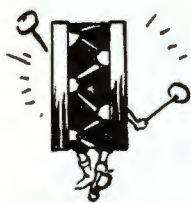
Det var beretningen om Sct.

Georgsløbet 1957, der blev en oplevelse for alle deltagerne, selv om det for de mange postdommere og »statister« blev en hård tårn at stå på posterne den kolde nat igen. Løbet, der, som man måske véd, traditionsmæssigt hvert forår arrangeres af 5. Odense Sct. Georgs trop, sluttede klokken 10,00 søndag formiddag, og de sidste patruljer nåede akkurat at aflevere meldingen til Garcia inden sluttid. Søvn blev der altså ikke, hverken for patruljer eller officials, meget af. Klokken ca. 11,30 lagde vi i et herligt solskinsvejr ud fra Lyø's kaj på hjemfart til Fyn.

Afslutningen fandt sted om eftermiddagen på Korinth landbrugs-skole. Ved et fælles kaffebord overrakte divisionsrådsformanden, Rud. Lundbech, præmierne til de vindende patruljer.

Nr. 1 blev: »Ulve«, 5. Odense trop; nr. 2: »Sneuglerne«, 3. Odense trop; nr. 3: »Hjorte«, 8. Odense trop.

Dick.

Vi slår på stortromme for Magasinets fotokonkurrence

Indsend senest 9. september dine bedste billeder — og du er med i kapløbet om mange gode præmier.

LANDSSKOVMANDSTURNERINGENS

1. DEL

Resultatliste for de 24 bedste hold

Division	Logbog	Hike	Ildbr	Toboggan	Knobstok	Wood-craft	Ialt	Placering
Kronborg	25	25	25	15	25	25	140	1
Nørrejyske (Hjørring)	25	25	20	20	20	25	135	2
Godthaab	25	15	15	25	20	25	125	3
Svend Gønge	25	25	15	25	10	25	125	3
Rolf Krake (Jan + Ole)	20	20	5	25	20	25	115	5
Grænse	25	15	20	15	20	20	115	5
Frederiksborg (Fr.borg + Chr. IV)	15	25	20	20	15	15	110	7
Frederiksborg (Chr. IV)	15	25	20	20	15	10	105	8
Søborg	20	20	5	15	25	20	105	8
Rolf Krake (Karsten + Kvist)	20	20	5	20	20	15	100	10
Nørrejyske (Randers)	20	15	20	15	15	15	100	10
Axelstad	20	15	20	20	10	10	95	12
Århus Skov	20	20	15	25	5	5	90	13
Odense	15	20	10	25	5	15	90	13
Brønshøj	15	15	5	25	15	10	85	15
Lyngby (Furesø)	10	10	20	20	10	15	85	15
Hærulf	15	10	20	20	5	10	80	17
St. Blicher (Aksel + Klaus)	10	10	15	20	10	15	80	17
Vesterhav	15	15	5	20	10	10	75	19
Sydhav	15	10	10	15	15	5	70	20
St. Blicher (Mogens + Niels)	10	15	5	20	5	10	65	21
Bernstorff	15	10	5	10	5	10	55	22
Frederiksborg	10	10	5	10	10	10	55	22
Lyngby	—	—	—	—	20	25	45	24

Så er første del af turneringen slut, og I vil her i »Magasinet« finde resultaterne for de bedste af holdene.

Det har været en fornøjelse at gennemgå de indsendte materialer, der for de flestes vedkommende viste det høje stadi, skovmandssporten står på her i landet.

Særligt skal fremhæves de to bedste hold:

Bedste hold:

Lorenz Tom Petersen og Henrik Dalgård fra Prins Hamlet trop, Kronborg division.

Næstbedste hold:

Hans Bundgaard og Jan Beck fra 1. Hjørring, Nørrejyske division.

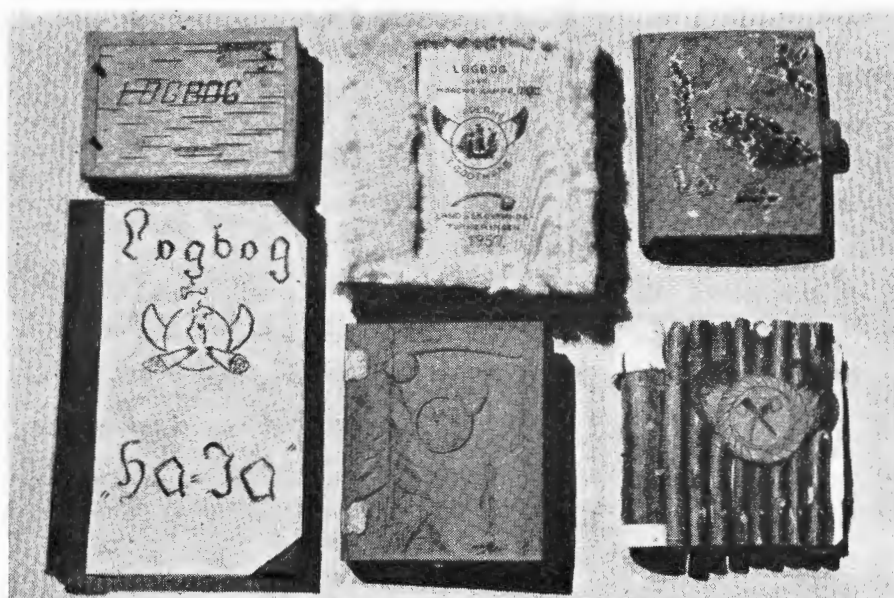
Det var svært at afgøre, hvilket af holdene der var bedst, begge hold havde forstået ideen i opgaverne og vist, at de forstod hvordan rigtig skovmandssport drives.

Hver af de fire vil som præmie få overrakt en ting til erindring om deres indsats.

Og så mødes vi alle i oktober til den endelige ildprøve, som I kan læse mere om andet steds i »Magasinet«.

Tak for jeres gode løsning af turneringens 1. del.

Thorkild, Buhl, L. P. og Preben.

VI HAR FOTOGRAFERET

nogle af de indsendte opgaver fra landsskovmandsturneringens 1. del.

Der var mange gode løsninger, som vidnede om både energi, fantasi og lyst til at lave noget godt og originalt.

Indbindingen af logbøgerne var udført med megen fantasi. I øverste række ses logbøger fra Buskmændene, Prins Hamlets trop (birkebark), Kaperne, 3. Godthaab trop (træplade + lammeskind) 3. Aabenraa trop (landskab i gips på træplade). I nederste række: 1. Hjørring trop (finer + læder), 2. Odense trop (udskåret i træ) og Tonkawa-stammen. Næstved (grene + læder).

Kobstokkene var også vidt forskellige. Her er en fra 1. Tastrup trop.

Hikerapporterne var i flere tilfælde afleveret på original måde. 1. Husum trop således i en udhulet træstamme. Tonkawa-stammen i et hylster af birkebark, 2. Odense trop i knudret egebark. Endvidere ses gipsafstøbning af spor og opslåede hikerapporter fra 1. Tastrup trop, Prins Hamlets trop og 1. Charlottenlund trop.

øengene af med gevel

straffet vindues-
reste, som er ser-
ængslet sigtet for
kr. fra en frugt-
bro. De traf sidst-
ning. Han gav me-
l at invitere kvin-
Det var hun vil-
heds skyld eem-
6-1700 kr i et
. Om nogenen
e til sig og den
om stadig sov.
agede da, at pen-
havde ikke taget
have været vin-
littet fandt hans
duesprossen. Vin-
natten. Han ind-
avde været i lej-
te fløde og suk-
ngen penge
dede dagen efter
gde, at hun tjente
og desuden havde
og så var hun na-
og de på Bakken.
iminalpolitiet sa-

ter

de højder

i koncertsal at
orkester, sådan
7. symfonikoncert
sæller ingen tvivl
n, at Johan Hye-

FINDER CHARLES RAWLINSON DEN SJÆLDNE PLANTE HER?

Spejdere skal hjælpe professoren.

Associated Press.
Milford. Mandag.

På foranledning af den canadiske regering er den kendte videnskabsmand og botaniker, professor ved universitetet i Oxford, Charles Rawlinson, draget ud på en videnskabelig ekspedition til det nordvestlige Canada.

Formålet med hans rejse er væsentligst baseret på omfattende undersøgelser af trævæksten i de store skove, ganske specielt angående forekomsten af den værdifulde Ætylsyre i de forskellige træsorter. Professoren har dog foruden dette et ganske særligt punkt på sit arbejdsprogram, nemlig eftersøgningen af den hidtil ret ukendte plante Cynara Scolymus, hvis stængel og blade indeholder et stof, som lægevidenskaben fornylig gennem eksperimenter har fastslået som et vidunderligt middel mod visse farlige nervesygdomme.

Fra polarforskeren James Clarke Ross, der i årene 1835—36 foretog en ekspedition i det nordlige Canadas kystegne, har man optegnelser, hvor den sjældne plante omtales som en af visse eskimostammer kendt og helligholdt plante med store helbredende egenskaber.

James Ross, der har givet planen dens navn, mener, at den skal sø-

ges i skovene langs floderne, men i denne opfattelse er vor tids botanikere uenige. Givet er det, at planten må findes voksende den dag i dag

i omegnen af Milford. Det forlyder endvidere, at det er professorens plan at iværksætte en systematisk eftersøgning efter Cynara Scolymus i dagene 15.—19. oktober i omegnen af Porcupine river syd for Milford. Deltagerene i denne eftersøgning vil komme til at arbejde i 2-mands

Fra omegnen af Porcupine River

I forbindelse med ovenstående meddelelse kan vor reporter i dag yderlig oplyse, at det er tanken at opfordre en del unge mænd — sandsynligvis trænedespejdere — til at hjælpe professor Rawlinson i hans undersøgelser, i hvert fald her

hold, der ledes fra Fort Knox, hvor professoren midlertidigt vil tage ophold. Der venter sikkert de spejdere, der får chancen, at blive opfordret til at hjælpe professoren nogle begivenhedsrige dage, som mange vil misunde dem

To dri kano

HADERSLEV
To mennesker
Jels og i Sønder
handler Me
sammen me
12-årige nev
taget på en
røde grunde
alle ombord
Kun sønnen
rede sig fast
ung mand, de
til hjælp.

Malaj sko at

Zoo ha
ved gr.

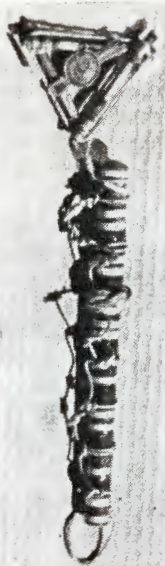
Malajbjørn
morer både i
danser rundt
tanke på, hv
lader letsin
børn sidde
stræde, men
holder dem.

I onsdags
hamserne sit
strittende ba
barnet!

Da direkte
om episoder
til smeden,
jerndraget 21
straden.

Det er sør

blodig indianeropstand

2.klasses prøven

Ved ATLI, PLØK og SKOTTE

Telefonbogen bør du se grundigt igennem, således at du altid hurtigt kan finde det, du søger. I Navnebogen for Sjælland minder vi specielt om følgende afsnit, som mange ikke kender, men enhver 2. klasses spejder bør kende: Fortegnelsen over gader i Storkøbenhavn med angivelse af postdistrikt samt provins-stedregisteret, hvor man f. eks. kan finde ud af, at Stasevang Huse hører under Hørsholm telefoncentral, som man derpå kan slå op på i provins-navneregisteret.

Rejselisten vil vi også anbefale dig at sætte dig grundigt ind i, således at du bliver fuldstændig klar over, hvorledes den skal benyttes. — Husk endelig på, at der kan være forskel på toggangen om søndagen og om hverdagen, og læg også mærke til anmærkningerne, som måske fortæller, at det pågældende tog kun kører om lørdagen. Rutebilplanerne findes på de gule blade, men navnefortegnelsen over rutebilerne holdepladser findes foran på de hvide blade sammen med fortegnelsen over togenes holdepladser. Iøvrigt er rutebilplanerne samlet landsdelsvis. Benyttelse af planerne over skibsruter og flyveruter skulle heller ikke volde vanskeligheder, blot må du lægge mærke til, at nogle af flyveturene ikke flyves på alle ugens dage.

Postanvisninger, adressekort til pakker samt telegramblanketter kan du let udfylde, hvis du læser teksten på blanketterne grundigt. Telegramblanketten er nok den sværeste, fordi du skal udforme teksten således, at den bliver så kort som muligt — hvert ord koster

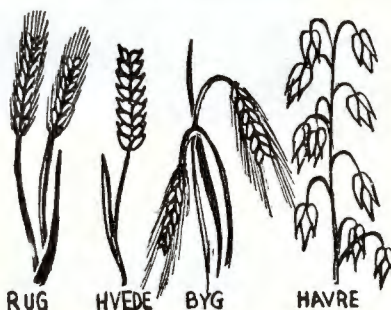
jo penge — og samtidig bliver så klar og forståelig som muligt.

9) Naturliv.

a. Kende 10 forskellige skovtræer og buske samt 4 almindelige kornsorter.

Vi har plukket 10 tilfældige træer og buske ud af de mange, der er at finde herhjemme. Du kender måske andre, og det er udmærket. De 10 træer og buske, du skal kende, behøver altså ikke at være de her afbildede.

Kornsorterne er de fire almindelige, der dyrkes herhjemme.

b. Anføre 8 forskellige måder, hvorpå der gøres fortræd eller optrædes ukorrekt i mark og skov.

F. eks. færdsel uden tilladelse på fremmed mands ejendom — færdsel på tilsæde arealer — åbne led — lejrslagning uden tilladelse — klatring på brændestabler — brug af økse — snitning i træer — færdsel i nykultur. Disse er blot eksempler. Mange andre måder kunne anføres.

c. Have kedskab til de gældende bestemmelser for lejrslagning og færd i omegnens skove.

ALMINDELIGE REGLER FOR ØVELSER

I medfør af landbrugsministeriets bestemmelser må øvelser aldrig holdes i skovkulturer (nyplantninger og såninger), ung opvækst eller i det hele taget i unge bevoksninger, hvori der endnu ikke er ud-

hugget (tykninger), ej heller i planteskoler, indhegninger, enge, rørskær, på landbrugsjorder, i haver, på gårdspladser, eller hvor det ved opslag er forbudt. Meldinger, »orienteringspunkter« o. l. må således ej heller anbringes de pågældende steder. — Deltagerne skal gøres opmærksom herpå og på, at det er dem forbudt at forcere hegn, herunder yderhegn, at åbne eller passere låger i kulturhegn og at gå over stenter ind i indhegninger.

Meldinger, »orienteringspunkter« o. l. må iøvrigt uden særlig tilladelse tidligst anbringes dagen før øvelsens afholdelse. De skal ligesom andet materiel, der ikke er under umiddelbart tilsyn, være forsynet med tydelig organisations- og afdelingsbetegnelse samt dato for øvelsens afholdelse og skal fjernes straks efter øvelsens ophør.

Afmærkning af løjper må kun ske efter detaljeret aftale med vedkommende skovrider, som kan forbeholde sig, at mærkningen på træer (i reglen med gul signatur) foretages af skovvæsenet. Skovvæsenet kan kræve løjperne ændret, når det skønner dette nødvendigt af hensyn til de ændrede bevoksningsforhold eller andet. Løjperne må ikke forbeholdes vedkommende organisations medlemmer.

Af hensyn til andre skovgæster og dyrelivet skal støjende adfærd undgås, herunder unødigt trommeslagning, hornblæsning o. l.

Som det fremgår af landbrugsministeriets bestemmelser kan på jagtdage færdsel eller ophold i en skov eller dele deraf uden for offentlig vej og sti forbydes.

Hvis en øvelses kontrollører eller vagter iagttager overtrædelse af reglerne, skal de indberette det til ledelsen.

Hvis en overtrædelse konstateres, og skovdistriktet véd, hvem der har begået den, sendes indberetning direkte til den pågældende organisations ledelse, hvorhos der

sendes en genpart til skovdirektoratet.

LEJRSLAGNING

Lejrslagning må i statsskovene kun foretages følgende steder:

A. Faste lejrpladser.

1. Eventuelle offentlige lejrpladser.
2. Eventuelle for organisationer særligt indrettede lejrpladser.

B. Andre af skovvæsenets personale i hvert enkelt tilfælde anviste arealer.

På lejrpladser af type A. 1 skal tilladelse i almindelighed ikke søges i forvejen, men tilmeldelse skal ved ankomsten ske til den tilsynsførende skovbetjent, der kan kræve legitimation forevist.

På lejrpladser af type A. 2 skal tilladelse, søges 14 dage forud hos skovrideren med oplysning om organisationens navn og afdeling, den ansvarshavende førers navn og adresse, antal deltagere og tidspunktet for lejrens slagning og brydning. Også her skal tilmeldelse ved ankomsten ske til den tilsynsførende skovbetjent.

I tilfælde af type B kan der evt. søges tilladelse til lejrslagning i forvejen, eller der kan evt. opnås tilladelse ved ankomsten ved henvendelse til skovvæsenets personale.

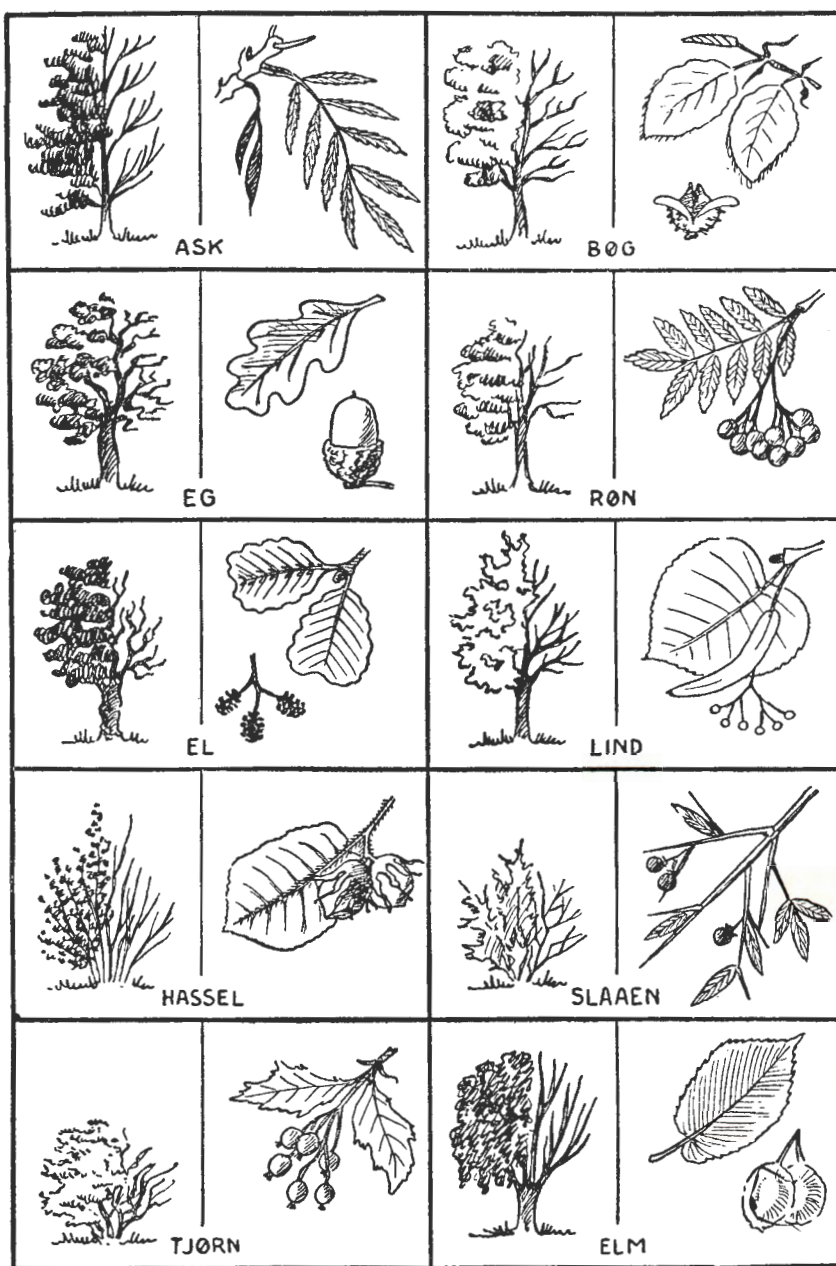
Findes der et særligt lokalt reglement (evt. opslået på lejrpladsen), skal dette nøje overholdes, selv om det måtte indeholde afvigelser fra hovedreglerne.

Hvor flere enheder ligger i lejr på samme areal og på steder, hvor lejrpladsen ligger i nærheden af beboede huse, må musik, sang, høj-røstet tale o. l. ikke finde sted efter kl. 23.

Gravning af enhver art må kun finde sted efter særlig tilladelse. Opgravede græstørv opbevares omhyggeligt og lægges på plads, inden lejrpladsen forlades.

Brænde, herunder kvas og ris, må ikke sankes i skoven uden særlig tilladelse, men kan eventuelt købes eller anvises gratis ved henvendelse til skovvæsenets personale.

Båltænding må uden for evt. faste lejrpladser kun finde sted efter særlig indhentet tilladelse for hvert enkelt tilfælde og sker iøvrigt på den pågældendes eget an-

svar. Hvor der er indrettet faste ildsteder, skal disse altid benyttes. Græstørv fjernes fra bålpladsen, inden der tændes op, og bålet må ikke forlades, før den sidste glød er slukket. Bålpladsens jord vendes, inden græstørvne lægges på plads.

De lejrsløgende skal holde lejrpladsen ren og ordentlig og følge enhver anvisning fra skovvæsenets personale.

Affald, der ikke kan brændes på bålet, skal nedgraves i mindst 60

cm's dybde. Findes særlige affaldshuller eller lignende, benyttes disse.

Latrin indrettes et stykke fra lejren ved gravning i mindst 60 cm's dybde. Findes særlige aftrædelsesindretninger, benyttes disse.

Når lejrpladsen forlades, skal alt være bragt i orden som ved ankomsten, og afrejsen skal meldes til den skovbetjent, til hvem ankomsten er meldt, således at han evt. kan syne pladsen.

Min trop har en af landets mest særegne tropskærre, et sagnomspundet uhyre, som kan sætte både sind og muskler i alvorlige svingninger. Når spejderne kommer hjem fra sommerlejr, hører forældrene næsten ikke om andet end om kærrens meritter. Alt, hvad vi ellers har været ude for af oplevelser og strabadser blegner i sammenligning med begivenhederne om troppens store samlingsmærke, tropskærren.

Af ydre er den ikke særlig bemærkelesesværdig. Den består af en stor trækasse med to lette motorcyklehjul under. Forud rager en lang trækstang med plads til to mand, og i forlængelse af den bindes et langt reb med tre tværpinde på, så der ialt kan gå seks mand ved tovet. Der er altid slagsmål om ikke at få den forreste plads. Det kan nemlig altid ses på tovet om de forreste trækker. Hvis de holder tovet stramt, behøver de fire, der går bagved, ikke at trække, og de skal desårsag nok sørge for at være over de arme formænd, hvis tovet en enkelt gang skulle blive slapt. Det regnes iøvrigt for en god tjans at få lov til at gå med kærren, så får man nemlig sin bagage med i vognen. Ganske vist skal der en gang imellem løbes hårdt, når det går ned ad bakke, og hales godt opad, men det tager man gerne med, når man kan slippe for at gå med rygsæk.

Kærreføreren, der altid går ved stangen, har brug for at kende sine folk og vide hvor meget, de kan løbe. Han må vide, hvor meget fart kærren skal have på for at nå op på den næste bakke, og hvornår han kan give los, når kærren er på vej nedad. Når der først er gang i uhyret, er det næsten ikke til at standse, og så gælder det om, at alle kan følge med. Der går et sagn i troppen om, at en spejder en gang under en løbetur ned ad en bakke var faldet lige foran kærren. Heldigvis havde en ældre spejder, der løb ved siden af kærren, konduite nok til at stikke foden ind i hjulet, så kærren drejede om og væltede på stedet, medens spejderen slap uskadt.

Når vi er på sommerlejr, plejer hver spejder at have et tropsemdæ. To mand er flagmænd, en er lejlrlæge, to er mælkemænd o. s. v. Et af de mest brydefulde hverv er

TROPSKÆRRE

Mugge fortæller meget morsomt om
og Thora Lund

vandmandens. Hans opgave består i at hente og uddele vand ved alle måltiderne. Og det er jo så let at kritisere den arme vandmand, at der er et græsstrå i vandet, og at han hælder ved siden af, men det er desværre lige så let at give et øjeblikkeligt og eftertrykkeligt svar på slig forsmædelig kritik, når man har en fyldt vandspand i hånden, og det plejer heller ikke at være længe, før vandpantomimen er i gang.

Det mest ansvarsfulde og vanskelige hverv er dog trods alt kærremændens. Han skal sørge for pakning af kærren, sammensætning af kærreholdet, lapning og reparationer samt fremskaffelse af de nødvendige reservedele. Han er i aktivitet hele døgnet rundt, og altid bliver han mødt med utilfredshed, fordi kærrens mange luner bliver regnet ham til last.

Selve pakningen af kærren er et helt kapitel for sig. Først lægges

alle teltene i bunden, dernæst kommer kogekar, stegepander, spader og økser, så kommer de mere lette ting som skopudsegrejer, teltstænger, vidskestykker o. s. v. Men det pudsige ved det er, at hver gang, der bliver afleveret noget, der skal med, bliver det ledsaget af en bemærkning om, at det endelig skal ligge øverst. Provianten, vandspanden, brødmaskinen, alt skal bruges under vandringen, kantinekassen, kærreholdets regnfrakker og krus o. s. v. — alt sammen skal det ligge øverst.

At det er umuligt at lægge alt det, der skal i kærren, øverst, er en selvfølge, men hvorfor netop de ting, som der altid er mest brug for under vandringen, undtagelsesløst ligger i bunden af kærren, det har jeg aldrig kunnet begribe.

Medens kærren bliver pakket, må man have en spejder til at holde i kærrestangen for at kontrol-

TROPSKÆRRENS MERITTE

Mugge fortæller meget morsomt om en ikke helt almindelig tropskærre, og Thora Lund har illustreret

mandens. Hans opgave består i at hente og uddele vand ved alle tiderne. Og det er jo så let at tilse den arme vandmand, at der er et græsstrå i vandet, og at han holder ved siden af, men det er desværre lige så let at give et ublikkeligt og eftertrykkeligt svar som en slig forsmædelig kritik, når man ser en fyldt vandspand i hånden, og at plejer heller ikke at være læn før vandpantomimen er i gang. Det mest ansvarsfulde og vanlige hverv er dog trods alt kærmandens. Han skal sørge for pakning af kærren, sammensætning af kærholdet, lapning og reparation samt fremskaffelse af de nødvendige reservedele. Han er i aktivitet hele døgnet rundt, og altid når han mødt med utilfredshed, fordi kærrens mange luner bliver gnet ham til last. Selve pakningen af kærren er et stort kapitel for sig. Først lægges

alle teltene i bunden, dernæst kommer kogekar, stegepander, spader og økser, så kommer de mere lette ting som skopudsegrejer, teltstænger, vidskestykker o. s. v. Men det pudsige ved det er, at hver gang, der bliver afleveret noget, der skal med, bliver det ledsaget af en bemærkning om, at det endelig skal ligge øverst. Provianten, vandspanden, brødmaskinen, alt skal bruges under vandringen, kantinekassen, kærreholdets regnfrakker og krus o. s. v. — alt sammen skal det ligge øverst.

At det er umuligt at lægge alt det, der skal i kærren, øverst, er en selvfølge, men hvorfor netop de ting, som der altid er mest brug for under vandringen, undtagelsesløst ligger i bunden af kærren, det har jeg aldrig kunnet begribe.

Medens kærren bliver pakket, må man have en spejder til at holde i kærrestangen for at kontrol-

tere, om der kommer ordentlig ligevægt i den. Hvis man lægger for meget bag i, risikerer man, hvis det er en lille spejder, at han slipper jorden med benene og flyver i en stor bue over kærren og lander med hovedet nedad på den anden side. Over hele herligheden trækkes et stort, hvidt kærerruf, så kærren får karakter af en prærievogn. Flot ser det jo ud, men det er meget få heste, der går forbi den uden hjertebanken. Det er som regel med største besvær, de slipper forbi uhyret. De ruller med øjnene og spjætter ud med alle fem, halen iberegnet, så snart de får øje på kærren, og får pludselig en ubændig lyst til at dreje af og fortsætte ud over markerne. Så må kærremanden hen og forhandle med dem og føre dem forbi ved muletøjet. Kun fragtvogne og bryggerheste plejer at tage synet af vores tropskærre roligt.

Men det er små luner, der blandt folket. at lave et ør på de mest u Den kunne gi gen, så kærrel retning, med: i en anden. pludselig hop skred ned på og blokerede ste tyve minu

Jeg mindes sommerlejren, pakket kærren regler: først te stegepander, skopudsegrejer og øverst provnen. Så punk Resolut pakke Først brødmas så vidskestyk grejer, så økse

vandmandens. Hans opgave består i at hente og uddele vand ved alle måltiderne. Og det er jo så let at kritisere den arme vandmand, at der er et græsstrå i vandet, og at han hælder ved siden af, men det er desværre lige så let at give et øjeblikkeligt og eftertrykkeligt svar på slig forsmædelig kritik, når man har en fyldt vandspand i hånden, og det plejer heller ikke at vare længe, før vandpantomimen er i gang.

Det mest ansvarsfulde og vanskelige hverv er dog trods alt kærremandens. Han skal sørge for pakning af kærren, sammensætning af kærreholdet, lapning og reparationer samt fremskaffelse af de nødvendige reservedele. Han er i aktivitet hele døgnet rundt, og altid bliver han mødt med utilfredshed, fordi kærrens mange luner bliver regnet ham til last.

Selve pakningen af kærren er et helt kapitel for sig. Først lægges

alle teltene i bunden, dernæst kommer kogekar, stegepander, spader og økser, så kommer de mere lette ting som skopudsegrejer, teltstænger, vidskestykker o. s. v. Men det pudsige ved det er, at hver gang, der bliver afleveret noget, der skal med, bliver det ledsaget af en bemærkning om, at det endelig skal ligge øverst. Provianten, vandspanden, brødmaskinen, alt skal bruges under vandringen, kantinekassen, kærreholdets regnfrakker og krus o. s. v. — alt sammen skal det ligge øverst.

At det er umuligt at lægge alt det, der skal i kærren, øverst, er en selvfølge, men hvorfor netop de ting, som der altid er mest brug for under vandringen, undtagelsesløst ligger i bunden af kærren, det har jeg aldrig kunnet begribe.

Medens kærren bliver pakket, må man have en spejder til at holde i kærrestangen for at kontrol-

tere, om der kommer ordentlig ligevægt i den. Hvis man lægger for meget bag i, risikerer man, hvis det er en lille spejder, at han slipper jorden med benene og flyver i en stor bue over kærren og lander med hovedet nedad på den anden side. Over hele herligheden trækkes et stort, hvidt kærerruf, så kærren får karakter af en prærievogn. Flot ser det jo ud, men det er meget få heste, der går forbi den uden hjertebanken. Det er som regel med største besvær, de slipper forbi uhyret. De ruller med øjnene og spjætter ud med alle fem, halen iberegnet, så snart de får øje på kærren, og får pludselig en ubændig lyst til at dreje af og fortsætte ud over markerne. Så må kærremanden hen og forhandle med dem og føre dem forbi ved muletøjet. Kun fragtvogne og bryggerheste plejer at tage synet af vores tropskærre roligt.

Men det er mest kærrens egne små luner, der gjorde den så elsket blandt folket. Den var i stand til at lave et øresynderrivende knald på de mest ubelejlige tidspunkter. Den kunne give slip på kærrestangen, så kærreholdet løb videre i en retning, medens den selv fortsatte i en anden. Bagsmækken kunne pludselig hoppe af, så indholdet skred ned på vejen som en lavine og blokerede færdselen for de næste tyve minutter.

Jeg mindes særlig en morgen i sommerlejren, hvor vi netop havde pakket kærren efter alle kunstens regler: først teltene, så kogekar og stegepander, så spader og økser, skopudsegrejer og vidskestykker, og øverst provianten og brødmaskinen. Så punkterede det ene hjul. Resolut pakkede vi kærren af igen. Først brødmaskinen og provianten, så vidskestykker og skopudsegrejer, så økser, spader, pander og

NS MERITTER

en ikke helt almindelig tropskærre,
har illustreret

tere, om der kommer ordentlig ligevægt i den. Hvis man lægger for meget bag i, risikerer man, hvis det er en lille spejder, at han slipper jorden med benene og flyver i en stor bue over kærren og lander med hovedet nedad på den anden side. Over hele herligheden trækkes et stort, hvidt kærerruf, så kærren får karakter af en prærievogn. Flot ser det jo ud, men det er meget få heste, der går forbi den uden hjertebanken. Det er som regel med største besvær, de slipper forbi uhyret. De ruller med øjnene og spjætter ud med alle fem, halen iberegnet, så snart de får øje på kærren, og får pludselig en ubændig lyst til at dreje af og fortsætte ud over markerne. Så må kærremanden hen og forhandle med dem og føre dem forbi ved muletøjet. Kun fragtvogne og bryggerheste plejer at tage synet af vores tropskærre roligt.

Men det er mest kærrens egne små luner, der gjorde den så elsket blandt folket. Den var i stand til at lave et øresynderrivende knald på de mest ubelejlige tidspunkter. Den kunne give slip på kærrestangen, så kærreholdet løb videre i en retning, medens den selv fortsatte i en anden. Bagsmækken kunne pludselig hoppe af, så indholdet skred ned på vejen som en lavine og blokerede færdselen for de næste tyve minutter.

Jeg mindes særlig en morgen i sommerlejren, hvor vi netop havde pakket kærren efter alle kunstens regler: først teltene, så kokekar og stegepander, så spader og økser, skopudsegrej og vidskestykker, og øverst provianten og brødmaskinen. Så punkterede det ene hjul. Resolut pakkede vi kærren af igen. Først brødmaskinen og provianten, så vidskestykker og skopudsegrej, så økser, spader, pander og

kokekar og til sidst teltene. Kærremanden lappede hurtigt og rutinemæssigt, og så pakkede vi igen. Først teltene, så kokekar og stegepander, økser, spader, vidskestykker og skopudsegrej og øverst provianten og brødmaskinen.

Så punkterede det andet hjul. Den manglede ikke humoristisk sans.

Når den så syntes, at punkteringen blev for trivielle, fandt den hurtigt på noget endnu mere spændende. To gange har jeg set den sindigt og mageligt »gå i knæ«, så det ene hjul krøllede sammen og kom til at ligne en banan i længdesnit.

Som en af de begivenheder, som har medvirket til at gøre kærren berømt uden for vore egne rækker, kan jeg nævne en lille episode, som udspandt sig i det ellers så fredelige Roskilde for et par år siden.

Kærren skulle inden sommerlejren bringes fra København over Roskilde til Lejre, og vi var seks mand, som havde påtaget os at cykle udyret derned. Vejen til Roskilde var gået strålende, og vinden var med os. Men netop som vi passerede jernbanebroen ved Roskilde og rumlede ind på brostenene, begyndte kærren at hyle og hvine. Vi, der kendte hende, véd, at det er ikke gode tegn, og ventede os lidt af hvert. Nogle mente, at det var byluften, hun ikke kunne tåle, andre, at hun måske allerede havde fået hjemve, men så netop, som vi havde passeret torvet, forlod det ene hjul os, medens kærren med et brag pløjede sig ned i brolægningen.

Der sad vi, morderligt solidt, midt på Algade i Roskilde. Vi tømte kærren og fik stablet det hele op langs rendestenen, medens de kære roskildeensere begyndte at fylkes om valpladsen. Vi lagde hurtigt råd og besluttede, da det viste sig, at det var aksens, der var knækket, at ringe til Zonen og få en kranvogn til at tage os til Lejre. Det viste sig, at det ville tage nogle timer, før vognen kunne komme, så vi havde ikke andet at gøre end at sætte os i rendestenen mellem alt vores lejrudstyr midt på Roskildes strøg og smøre mellemfader.

Og det gik ikke stille af. Opløbet blev større og større, og snart var

(læs videre side 98)

KAKTUS-patruljen

En spændende dag i sommerlejren

Troppen havde slået sine telte op ved en af de skønne Silkeborgsøer, og her skulle vi ligge den sidste uge af sommerlejren. Vi oplevede en masse her, men en af de skønneste oplevelser, vi havde, var nok den aften, vi sejlede fra Silkeborg i kanoer. Vi havde lejet 2 pr. patrulje. På vejen mod lejren sænkede mørket sig omkring os, og vi padlede sagte over de store søer, i hvis mørke og glatte flader månens stråler spillede, medens de store træer spejlede sig som sorte silhouetter i det stille vand.

Vi nød rigtigt turen, og først ved midnat ankrede vi op ved lejrrpladsen og krøb i poserne ivrigt snakende om den følgende dag, hvor alt det sædvanlige skulle være glemt, vore navne, hvor vi befandt os. Signalthornet, gryder og lignende var gemt af vejen — imorgen skulle vi kun optræde i det udstyr, vi havde lavet under patruljekonkurrencen, og som var blevet sendt særskilt herover, vi skulle være indianere! Vi skulle leve primitivt og kun have indianer-navne — kort sagt: Vi skulle opleve en rigtig indianerdag.

Solen havde allerede været på himlens bue noget, dens stråler havde splittet tågesløret, som havde ligget over søerne, og var begyndt at varme dejligt. Fuglene sang og bøflerne sendte deres veltfredse brøl ud over steppen.

Flammende Pil gav et kraftigt stød i den elefantstødtand, stammen i sin tid havde tiltusket sig af en hvid mand, og snart var der liv i lejren. Halvnøgne skikkelser gled stille ud af deres wigwam, hilste solen sprang ud i søens forfriskende vand. Snart sad understammerne samlede i små-kredse og indtog deres morgenmåltid, der bestod af gryn fra marken, med skovhindbær på. Der blev spist af halve kokusskaller.

Senere blev de Visers Råd sammenkaldt. Deres våben stod samlet udenfor kredsen som symbol på venskabet, der herskede mellem stammehøvdingene.

Man havde observeret en lejr af blegansigter, der ja-

gede bøfler kun få miles fra vores lejr. Det kunne ikke tillades, og ophidselsen i de Visers, Råd blev større og større, indtil Bøffeldræber sprang op og sammen med medicinmanden Kraftige Stemme begyndte at danse stammens krigsdans, en efter en lod stammehøvdingene sig rive med, og snart deltog de alle i krigsdansen. Krigerne samledes omkring dem, de vidste alle, hvad dette betød. Hver stammehøvding brød nu ud, og med sine krigere efter sig løb han hujende til stammens lejr, hvor alle iførte sig deres store dragt og fik påmalet den uhyggelige krigsmaling.

Den store stamme samledes atter og løb ud i skoven til offerlunden. Her dansedes krigsdansen om en lille høj, og da dansen var på det højeste, bøjede Store Høvding sig over højen og gravede stridsøksten op — stammen var på krigsstien. Dansen blev mere og mere vild og fortsattes, indtil man nåede Den hellige Kilde. Her blev alle rolige.

— Til Kraftige Stemmes monotone hymne drak alle krigerne af kildens rislende vand som beskyttelse mod onde ånder.

Så stormede hele stammen ned til søen, gik ombord i kanoerne og padlede mod fjendens lejr. Lige før vi nåede dertil gled en mand fra hver kano overbord for at komme i baghold.

Det lykkedes at overrumple vagtposterne.

En ugle tudede. Det var signalet, og under en hujen og skrigen blev lejren overfaldet, og efter en kort, men hård og spændende kamp blev blegansigterne slået og lejren raseret.

Stammen padlede sejrstolt tilbage, samledes om Wanka-Tanka (Store ånd), stammens totem og gav offergaver som tak for sejren.

Lidt efter var de store fjerprydelser lagt tilside, og man sad bøjet over flammerne, hvor kødet var ved at blive spidstegt og udsendte en liflig duft, der pirrede de sultne indianeres appetit, så flere spiste kødet, før det var gennemristet.

Efter det store, stemningsfulde lejrbrøl blev stridsøksten atter gravet ned, og snart sov alle indianerne ind efter en dejlig og begivenhedsrig dag.

Med venstrehåndshilsen

Kaktus-stammen

Raske ulve i Vinderup.

Da nogle ulveunger i Vinderup skulle hjem fra et ulvemøde, mente de, at der lugtede af røg ved en forretning, som de passerede. De undersøgte straks sagen, og det viste sig, at der var udbrudt ild i forretningen; men på grund af ulveungernes raske handling gik det ikke så galt, som det kunne have gjort.

Igen en handling der viste, at raske ulve ikke alene har øjne og ører med sig — men også næse.

Godt gjort, ulve!

JUNGLEBRØDRENE FRA BIRKEBEINERNE

var vokset så kolossalt i antal, at vi slet ikke kunne være i hulen allesammen på een gang, derfor har vi startet en ny flok: **Mowglis Brødre.**

Flokkene har været på 30 km-tur sammen, og ialt 15 ulve gennemførte. Herunder kan du se dem allesammen, de ser da ikke særlig trætte ud, vel?

Junglebrødrene og Mowglis Brødre.

Vi har også begge flokke været på en spændende turnering i Indiens jungle, hvor vi mødte selvste den brune bjørn — Baloo, og hvor vi var på indisk marked og så en rigtig slangetæmmer.

Græpelsene.

30 km vandring

har været foretaget i en del flokke, vi har således senest hørt fra **1. Frederikssund flok, Dyssegaard Polarulve, Emdrup flok, Kystbrødrene flok, Ivanhoe flok, Bjergulvene (Herlev) og 1. Løgumkloster flok.** De har ligesom **Ellekongens og Klintekongens flokke** sendt beretninger ind herom. Men vi kan ikke bringe dem alle, så det bliver — ved lodtrækning — sidstnævnte flokke, vi kommer til at høre om.

Ulveunger fra Ellekongens og Klintekongens flokke har været på 30 km tur d. 14. april.

Vi startede 22 ulve og 3 førere og gik først en rundtur på 20 km. De, der var trætte, gik så hjem, men 9 ulve og 2 førere fortsatte efter et lille hvil med de sidste 10 km. Vejret var fint, og humøret fejlede heller ikke noget. De sidste 10 km morede vi os oven i købet bedst.

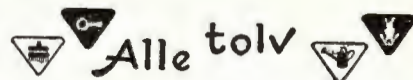
Små glimt af ulvevisdom.

En glad dreng spreder glæde. Ingen trænger mere til et smil, end den der ikke kan smile.

PA BYLØB MED 2. VALDEMAR SEJR FLOK

af Ikki, Rød bande.

Søndag den 17. februar var der byløb. Vi startede fra huset, hvor vi mødtes kl. 8,30. Der var ni po-

Buk, Stig Knudsen,
1. Charlottenlund flok.

Mang, BF Ejvind Dreyer,
Sct. Jørgen flok.

Rann, BF Alex Kristensen,
16. Aarhus flok.

Sheeta, BF Peter Sidenius,
Virum flok.

ster. Det første sted, vi skulle hen, var til kassernen, hvor vi skulle finde ud af, hvad verdenshjørne den lå i.

Bagefter skulle vi over på skolen, hvor vi skulle tælle hvor mange vinduer, der var i aulaen. Så skulle vi op til kirkebrønden, hvor vi skulle vide, hvor der lå en mindesten, hvor der stod Niels Bransager på. Da vi var kommet derned, skulle vi op på politistationen. Her er en telefonbox, hvor vi skulle ringe ud til Akela og få at vide, hvor vi skulle hen.

Vi skulle over til vor kolonnefører, hvor vi skulle skrive »Kong Kristian« af. Så skulle vi det sidste sted hen, nemlig op til missionshuset, hvor der var en kode. Her stod, at vi skulle gå over til vor flokassistent og aflevere prøverne.

Ikki.

Ulve fra Frederikssund flok på travetur.

Har du prøvet at »lege med voksfarver«? Du kender sikkert voksfarvestifter, f. eks. Viking-farvestifterne. Og du har vel også malet løs med dem — men har du prøvet skrabeteknikken? Hvis ikke, så forsøg dig. Det er morsomt, og du kan med lidt øvelse nå meget fine resultater, som du gerne må sende ind til redaktionen. Måske kan vi

BANDEN

PÅ EVENTYR

ULVEFORTÆLLING AF ANNESOFIE HERMANN

TEGNINGER: THORA LUND

Det var en spændende sø, hvor træerne stod med krøllede troldearme og rødder lige ud i det begsorte vand, og der lå en træstamme ved bredden og lignede en krokodille; Kimbal kunne endogså se dens små ondskabsfulde øjne glimte skadefro under vandet, men selvom han vidste at den ville æde Leif, som nu vovede sig ud på dens knortede ryg, stod han dog tryllebundet og ventede, at det eventyrlige ville ske. Det skete nu ikke i form af, at krokodillen åd Leif, men i at han tabte sin hue, og inden han fandt en gren, der kunne fange den, gled den stille udover søen.

Leif, som havde let ved at komme til at bruge eder, brugte et meget uheldigt ord, og Harald blev gal i hovedet og langede ud efter

ham, og snart sloges de to, så gamle blade og størknet mudder røg dem om ørerne. Det kunne være blevet længe ved, om ikke de alle syntes, de hørte en fløjte et eller andet sted, og de kæmpende slap hinanden, og alle løb efter lyden, men der var kun dette ene signal, så blev alt stille igen.

Det var et trist kvarter, det der fulgte efter, og da de pludselig alle seks var klare over, at der var noget, der var helt forkert. De satte sig på en væltet træstamme og sagde ikke ret meget.

Situationen var den, at de ikke anede, hvor de var. De vidste ikke, hvor der var en vej, og hvis de vidste det, anede de ikke, hvor den førte hen. De var ved at blive lidt trætte, og de var temmelig sultne.

SJOV MED VOKSFARVER

bringe dem under Junglenyt, og vi vil også gerne flutte os med et par præmier. Husk derfor: Navn, adresse og flok. —

Og så skal du høre, hvordan du skal bære dig ad.

Voksfarven (mørk farve anbefales) pålægges papiret i et tæt lag. Der skræbes med kniv eller lign.

Ønskes flere lag ovenpå hinanden, begyndes med de lyse.

De underste lag behøver kun at pålægges ganske let.

Skrabningen foregår som ovenfor.

Et vokslag kan »bære« overmaling med tusch. Ved anvendelse af hvid voksstift får skrabestregen det underliggende papirs farve.

Males med hvid voksstift på sort papir (f. eks. bogomslag) giver skrabningen sorte streger på hvid baggrund.

Andre virkninger kan opnåes ved at anvende tonet papir som underlag for det hvide voksfarvelag.

Til toning af papiret kan akvarelfarve anvendes, hvad enten det pålagte vokslag gøres hvidt, sort eller farvet.

Den eneste, der var aldeles uanfægtet — eller som måske ligefrem havde det allerdejlignende nu, var Kimbal O'Hara. Han sad med ryggen til de andre og så ind i de grønne, flimrende skygger i skoven. Det var ikke det, han ikke så derinde i alt det grønne, indianere listende på spor efter hvide mænd, de blå elefanter og alle Junglebogens dyr og venner. Men han sagde ikke noget, han lod de andre mundhugges så småt om, hvem der var skyld i, at de nu allesammen sad her, og hvem der havde sagt, de skulle følge pilene, og hvem der havde troet, at det allesammen var en leg arrangeret af Ulla o. s. v. Han vidste, at de ville sige, han var dum, fordi han sad og så så meget og oplevede så meget — men når han skulle være ærlig, så syntes han, det var de andre der var dumme, for hvad hjalp det at sidde her og skændes om, hvem der var skyld i det allesammen? Det kom de jo ikke videre af — og videre skulle de jo. Han rejste sig opfyldt af en idé, han lige havde fået, og han råbte af iver: »Véd I hvad? Vi véd, at denne skov går ned til stranden, og hvis vi kan finde stranden, så må vi for søren kunne gå langs med den!« »Det kan være meget godt,« sagde Harald, og han var lidt tyk i stemmen, for han syntes som altid, at det var ham, der havde svaret, »men vi véd jo bare ikke, hvor stranden er, og så er vi jo lige vidt!«

Men det havde Morten nu en plan om og en løsning på; derfra hvor de sad, kunne de se en høj i skoven, sådan af den slags, der altid får én til at tænke på dysser og verset: Der sad i fordums tid de harniskklædte kæmper o. s. v.; og på toppen af den runde høj var der et højt træ, som så ud som om en smidig ulveunge nok kunne kravle op i det. Og hvis nu én kunne klatre så højt op, at han kunne se ud over trækroneerne, kunne han måske se vandet og fortælle dem, hvad vej de skulle gå? Planen var god, og de løb hen til og op på højen. Der var lidt langt op til de nederste grene, men når Rasmus blev båret op på Haralds skuldre, kunne han nå at komme videre. De stod alle sammen op og betragtede Rasmus med spændte øjne. Han var deres smidigste gymnast, og nu masede han sig opad let og hurtigt

som et lille dyr. Da han var kommet helt op, gestikulerede han så voldsomt med armene, at vejret gik helt af Harald af skræk, og han råbte noget, som ingen rigtig kunne høre hvad var. Først da han var halvvejs nede igen, kunne de høre, hvad han var så ophidset over: Var det ikke ret langt borte, hvis de løb den vej derhenne med solen i ryggen hele tiden, ville de komme op på en skrænt eller lignende, som måtte gå lige ned til stranden.

Al træthed var som blæst af flokken, de glemte, hvor maverne havde skreget af sult, mens de stod og ventede på Rasmus. Samme Rasmus havde forresten revet et stort hul i sin buksebag, men den havde en sikkerhedsnål, så lappen ikke ligefrem behøvede at vifte og Rasmus blev kold på halen, — og så løb de i småtrav den vej, Rasmus havde givet besked om.

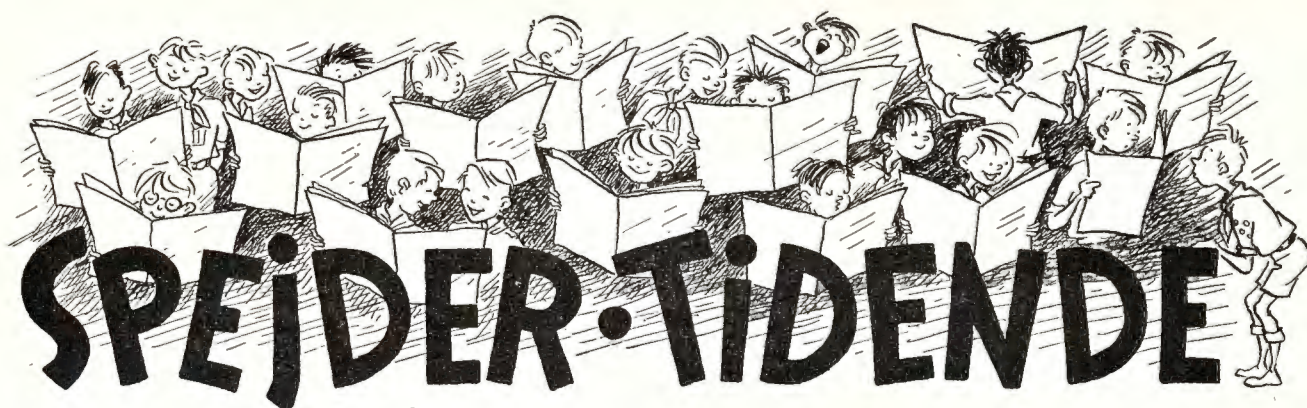
— Harald, som kom først, så til sin henrykkelse, at en ældre mand med gråt, stridt skæg netop var ved at ro sin båd bort fra stranden. Han hujede til ham med en sådan voldsomhed, at en hel flok indianere i stormangreb ikke kunne have hylet højere. Det gav et sæt i manden i båden, han trak sine årer op af vandet og vendte sig noget irriteret.

Men drengen, som pludselig syntes, at en vældig byrde var lettet fra hans skuldre, nu hvor

han så et voksent menneske, som kunne hjælpe, råbte ophidset til de andre, at nu skulle de skynde sig og bare følge ham — idet der i hans hovede var en tåget forestilling om, at bare de nu alle skyndte sig meget, ville denne mand nok tage dem med — men de skulle skynde sig, ellers ville han måske ikke vente.

(fortsættes i næste nr.)

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

UNGARNSHJÆLPEN

Under indsamlingen af fødevarer i Århus til Ungarn skrev en flok-fører sit navn og adresse på bl. a.

en dåse fiskeboller. Modtageren har takket — som det ses nedenfor.

Navnet på modtageren er tilbageholdt af redaktionen.

Kedves ismeretlen.

Soraim tudom hogy meglepik demütán egy hozánk küldöt a dománya mely névszerint Fikeboller és azon e megadot címszerepel és így hátokodom inni önek köszönetet érte. En nös családós két leányomvan husz és buszonkető éves ek három unokám van három kető és egy félévesek eyszertü munkás család vagvunk s nyárba dolgozunk szeretettel gondolunk mind azokra kik a nehéz napiaikban is gondoltakránk és a jövőben is gondolkakránk.

Szivéjes üdvözléttel

KÆRE UBEKENDTE!

Jeg er sikker på, at man ikke venter brev fra mig. Men på den gave, som De har sendt til os, er følgende udskrift: »Fiskeboller«, og så til-lader jeg mig at skrive en tak til Dem.

Jeg er gift, jeg har to piger på 20 og 21 år. Vi er en jævn arbejder-familie, og vi arbejder på en fabrik.

Vi tænker med venlighed på alle de mennesker, der tænker på os i vore vanskeligheder, og som også i fremtiden vil gøre det.

Med venlig hilsen

REKTOR HARTVIG MØLLER OG FRU HARTVIG MØLLER

Det er i år 30 år siden, rektor og hans frue købte »Storedam«, og 29 år siden, det første spejderfører-kursus, Gilwellkursus, blev holdt på »Storedam«. Det var på rekto-rens skole, »Gammel Hellerup Gymnasium«, at spejderbevægelsen begyndte herhjemme, og Dan-marks første troplokale var i en af skolens kældere.

Da korpset efterhånden voksede

sig så stort, at man måtte have et fast uddannelsessted for førere, var det igen Hartvig Møller, som trådte til ved at stille »Storedam« til rådighed. I begyndelsen benyttedes selve bjælkehuset, hvori Hartvig Møller ellers selv boede, men se-nere fik vi tilladelse til at bygge egen hytte, »Gilwellhytten«, på deres grund.

Det er efterhånden tusinder af spejderførere, som har fået deres uddannelse på »Storedam«, og i

taknemmelighed herover lod korp-set i påsken opsætte en mindeplade for hr. og fru Hartvig Møller på »Gilwellhytten« i overværelse af deres datter, Kirsten Lauritzen, der nu ejer grunden, og som har ladet traditionen fortsætte.

Spejderfrimærker.

Blandt de lande, der udsender et særligt frimærke i anledningen af B.-P. året, er Philippinerne. Her holdes en verdenslejr for pigespej-dere.

Frimærket koster 5 centavos.

STIG GULDBERG OG SPEJDER-ARBEJDET!

Nogen tid før B.-P.'s fødselsdag modtog Stig Guldberg og underteg-nede indbydelse til på selve dagen at komme til Lübeck i en særlig an-ledning. Troppen, der udsendte ind-bydelsen, var ingenlunde ukendt for os, idet vi har haft en ganske udmærket kontakt lige siden ven-skabet blev slået fast ved GLEN-TERNES JUBICAMP på Marielyst på Falster sommeren 1955. Troppens navn er Horst Pfeil og har sit hjem-sted i Lübeck. Den er ikke gam-

Stig Guldberg sammen med Lübeck-spejdere.

mel, kun få år, men tæller dog langt over hundrede medlemmer, hvilket er bemærkelsesværdigt, når der i samme by består adskillige ungdomsforeninger. Den livlige udvikling skyldes ganske givet lederen Jochen Düring, der med sin assistent Jürgen Kallies går ind for spejderarbejdet med liv og sjæl.

Det, der lå bagved den indbydelse, vi modtog, var et kæmpearrangement, ved hvilket Horst Pfeil havde samlet bunkevis af legetøj sammen til Stig Guldberg Hjemmet ved Nysted. De mange og de store bidrag, der var givet, tydede så absolut på, at Stig Guldbergs navn også var kendt dernede. Det mest storslåede bevis herpå var vel modtagelsen vi fik af Lübecks bystyre, der var vært ved en stor middag, og samme aften var vi i teatret som byens gæster.

Festen for Baden-Powell var af praktiske hensyn henlagt til den efterfølgende søndag middag og var fuldt så højtidelig, som den fejredes herhjemme.

Stig Guldberg fik overdraget gaverne, som han af gode grunde ikke var i stand til at hjemføre alene — så meget var der.

Det var med vemod, vi tog afsked med spejderkammeraterne dernede, men det varer sikkert ikke længe, før vi ser nogle af dem heroppe hos os. Kontakten holder vi i orden, idet vi er begyndt at udveksle underholdning. Det foregår på den måde, at vi på båndoptager indspiller tale og sange og små personlige hilsener, hvorefter båndet

bliver sendt derned, for kort tid efter igen at komme tilbage med svar og gode nye sange.

Det er forøvrigt ikke blot »Horst Pfeil«, vi er »på bølglængde« med, vi har også forbindelse pr. bånd med vor hollandske venskabsdrop i Bussum, og vi venter os meget af disse forbindelser, der på en egen måde giver et personligt

præg. I skulle prøve det!!!

/ marlau.

HELSINGØR KOLONNE HAR ERHVERVET EN LEJRPLADS

Efter forhandling med Helsingør kommune har kolonnen fået stillet et areal ved kolonnens hytte til rådighed som lejrplads for medlemmer af de uniformerede ungdomskorps. Der er mulighed for både week-end og længere lejre. Vand og primitive toiletforhold forefindes. Brænde kan købes til overkommelig pris. Leje 1 kr. pr. beboet telt pr. nat, ved lejre på mindst 8 dage moderation efter forhandling.

Det er Helsingør kolonnens håb, at pladsen vil blive stærkt benyttet. Alle henvendelser rettes senest 8 dage forud, ledsaget af frankeret svarkuvert, til Tage Rønne, Ryesvej 16, Helsingør.

Lejrens postadresse er: Lejrpladsen, Spejderhytten, Gl. Hellebækvej, Helsingør.

Lyder Højer trop

er navnet på en ny trop i Skjalm Hvide divisionen. Troppen har været nedlagt i fem år, men nu har den atter set dagens nys. I den mellemliggende tid har divisionen administreret tropshytte og tropskasse, så hvad det angår, har den nye trop haft en let start.

Skjalm Hvide divisionen

har gennem de sidste to år ladet optage en 8 mm farvefilm af turneringer, forældremøder, indvielser af huse (bemærk flertal!) og mange andre begivenheder. Filmen drager nu divisionen rundt.

I Middelfart

har man haft gjort meget ud af naturrensningsdagen. Der har bl. a. været plakatkonkurrence mellem patruljerne i de forskellige korps, opførelse af et friluftsspil »Skovsvineaffæren« (skrevet af divisionsrådsmedlem P. Stauring) med efterfølgende lejrball og naturligvis naturrensning.

Her, som i andre byer, har den lokale presse før og efter naturrensningen skrevet mange lovord om spejdernes indsats. Husk, at denne good-turn må ikke være en sovepude!

Skovrider Tage Jensen

i Dyrehaven forærede ved København og Frederiksberg distrikts store lejrball på Bellahøj friluftscene hver af de 14 divisioner et hjortegevir. Det var som en påskønnelse af den store indsats, der fra spejdernes side var gjort for at rense bl. a. Dyrehaven for seks læs papir, flasker og konserverdåser.

Under DC Jørgen Christoffersens ledelse rykkede alle gule spejdere fra København ud i Dyrehaven på naturrensningsdagen. Her er en patrulje fra 1. Nørrebro i fuld sving.

KORPSMØNSTRING

23. april 1957

Ialt 25.969 medlemmer

	1957	1956
Ulve	11.041	10.556
Spejdere	9.652	8.866
Skovmænd ..	1.298	1.248
Rovere	713	753
Førere og hj.	2.883	2.706
Gilwell	371	359
Korpsledelsen	11	11
Fremgang ...	1.470	1.085
Ialt	25.969	24.499

TROPSKÆRRENS MERITTER

(fortsat fra side 91)

tre fjerdedele af Roskildes håbefulde ungdom samlet omkring os. »Det var da et sjovt sted at slå lejr,« blev der sagt. »Kan I ikke få pløkkene ned i asfalten?« lød det. »Howwr, sikke nogle humbler, de spiser!« »Har du set ham med næsen der ovre, han har slået sin badekåbesnor om armen.« »Nøjrr, hvor er den gryde bulet...« o. s. v., o. s. v. Det var et par frygtelige timer. Vi skiftedes til at rejse os op og sætte folk ind i situationen. Ovre på den anden side af gaden gik en politibetjent nervøst frem og tilbage og skævede over til opløbet.

Da vognen så endelig kom, fik vi i en fart stablet hele historien op på ladet og kørte alt, hvad remmer på tøj kunne holde, ud af byen, medens en utallig skare unger fulgte os jublende og skrigende ud ad landevejen.

Den dag er vist blevet en mærkedag i Roskildes tusindårige historie. For kærren var der intet usædvanligt sket.

2. RØNNE TROP

kan prale med lord Peter Baden-Powells navnetræk på deres tropstander.

Da P. B.-P. besøgte Bornholm, havde man lige fået den nystartede trops stander færdig, og »Gni-sterne«, der er førerpatruljen, mødte op på hotellet, hvor P. B.-P.

DUE DAVDE TIL FÆRRES SIDEN

VANDRINGER

100 km

2. Århus trop

SM Tommy Floes
SM Tommy Hansen
SM Bjarne Koch

Juelsminde trop

PF Leo Olesen
Niels J. Steenbjerg

2. Odense trop

PF Gert Justesen
PF John Jensen
PA Hans-Ove Johansen
Flemming Madsen

75 km

Nybyggerne

PF Tom Jørgensen

Mikkel Skov trop

PA Leif Mortensen
Bent Larsen

60 km

1. Kolding trop

PF Ole Clausen
PA Svend Anker Iversen
PA John Nyegaard
PA Henning Mortensen

Huronstammen

PF Knud Larsen
Gert Haaning
Jørgen Nørup

Mikkel Skov trop

PF Elith Verner Larsen
PA Leif Mortensen
Bent Larsen
Lars Tankmar
Jan B. B. Egerod

Juelsminde trop

Mogens Krogh
PF Leo Olesen

Pionertroppen

PF Niels-Erik Kjeldsen
Hans Peder Wiuff
Ole Mark
Kaj Anderberg
Per Hansen
Erik Christensen
Steffen Sølborg

1. Østerbro trop

Leif Mortensen
Jens P. Gravesen
Finn Høybye
Preben Andersen

1. Lill-rød trop

PF Per-Olof Johansson
PA Ole Hoegh Post
Ole Nisbeth
Knud Petersen
Eskil Bonnichen

Nybyggerne

PA Jan Lemkow
Peter Møllerup

Dr. Margrethes trop - Jyderup

PF Arne Jensen
PA Niels Olsen
PF Peder Foekmann
PF Jens Olesen

VÆBBERE

2. Frederikshavn trop

PF Malte Olsen
PF Thorkild W. Madsen
PF Hans Chr. Nielsen
Ole Jarding

Nybyggerne

PF Tom Jørgensen
PA Jan Lemkow
Peter Møllerup

1. Gjentofte trop

PA Norman K. Larsen

5. By

Lasse Lindgren

Emdrup trop

PF Peter Karstensen

7. Sønderbro trop

PF Arne Madsen

Richard Løvehjerte trop

PA Niels Malling
Casper Skjøtt Jensen

Laksetroppen

Christian Olsen

1. Østerbro trop

PF Jan Løve

Kongsvang trop

PA Poul Dalhoff Andersen

5. Østerbro trop

PF Fer Andersen
PA Ole Nordstrøm

Juelsminde trop

Kjeld Laursen

Pionertroppen

PF Niels Erik Kjeldsen

1. Charlottenlund trop

PF Jens Jørgensen

5. Odense - Set. Georgs trop

Hans Honoré
J. J. Juhl
Erik Hansen
Bo Roust
Niels Krogstrup
Palle Sørensen
PA Stig Luxhøj
Bjarne Enger
Per Ankersø
Kjeld Steen Andersen

6. Østerbro trop

PF Per Hessdal Madsen

RIDDERE

5. Odense - Set. Georgs trop

PF Erik Herholdt Jensen
PF Erwin Hansen
PF Erik Krogh Jensen
PA Aksel Thorsen

Laksetroppen

SM Ole Sonne

Kastrup Taarnby trop

SM Erik Andersen

Kongsvang trop

PF Per Grove Thomsen
PF Bent Hvolby
PF Bent Jespersen

1. Østerbro trop

PA Torben Sonne-Christensen

PA Erik Lohmann

7. Sønderbro trop

SM Per Uhlott
PF Ole Østerberg

1. Frederikssund trop

Niels Arendt

Ørkild trop

Poul Lygum

2. Frederikshavn trop

SM Arne Hougaard

1. KL-SPEJDERE

5. Odense - Set. Georgs trop

PF Erwin Hansen
PF Erik Herholdt Jensen
PA Aksel Thorsen

1. Charlottenlund trop

PF Jens Jørgensen

Kongsvang trop

PF Bent Hvolby
PF Bent Jespersen

1. Østerbro trop

PA Torben Sonne-Christensen

PA Erik Lohmann

Laksetroppen

Christian Olsen

7. Sønderbro trop

SM Per Uhlott
PF Ole Østerberg

1. Frederikssund trop

PF Niels Arendt

3. Esbjerg trop

PF Hans Anderskov

5. By

Jørgen Rindal

Ørkild trop

Poul Lygum

1. Gjentofte trop

PF Jens K. Christoffersen

1. Risskov trop

PF Lars Peter Madsen

3. LØBBERE

1. Aarhus trop

SM Kjeld Thandrup
SM Poul Erik Lassen

Furesø trop - Virum

SM Søren Lefmann

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

boede. Her skrev P. B.-P. sit navn på standerskindet og holdt derefter en lille tale til førerpatruljen, hvorefter hver enkelt PF fik et håndtryk.

Troppen kalder sig også for: Bålets Sønner — så forstår du måske bedre PF-patruljens navn.

SKOTABLADID

er navnet på et lille blad, som spejderne på Færøerne har udsendt for første gang.

Søllerød division

har fået et fornemt divisionsmærke. Det er vævet, og motivet er Søllerøds byvåben.

JAMBOREEN (Fortsat fra side 82)

vildet sig ind på nogle forkerte spor, og det havde også en vis forkærlighed for at stoppe ved alle jernbanesignaler

Vi imponerede for øvrigt stationsforstanderen på Chingford station. Han havde af det engelske spejderkorps fået besked på, at der skulle transporteres 45 tons gods fra stationen til Gilwell Park, og så kommer togene. Spejderne hopper ud, tager tværsække på, telte og gryder fordeles mellem patruljemedlemmerne, ind på række, troppen formeres, melder klar til afgang. Se det kunne jo nok få en mand til at glippe med øjnene, når han regnede med, at al bagagen skulle han have sørget for.

En halv times march kunne gøre det, og så lå Gilwell Park foran os.

Wilson Way i G. P.

Snart var teltene rejst på den store lejrplads, der er smukt beliggende med træer udenom. Lige op til ligger selve Gilwelltræningens grund, som vi tidligere har beskrevet her i »Magasinet«, lad os blot notere her, at alle uden undtagelse er imponeret af Gilwell Park.

Princippet i udflugterne er den, at hele styrken deles i tre dele, der tager på hver sin udflugt, hvorefter programmet rykkes de andre dage. Det har været imponerende at se London og trave rundt derinde i storbyen. Det sker for en stor dels vedkommende patruljevis. Der er udleveret penge til køb af middag, så man må altså selv bestemme, hvad man skal have at spise. Særligt kører af sted om morgenen og hjem igen fra London kl. 20 for de to udflugters vedkommende. For den tredje, som foregår pr. bus bl. a. til Eton, kommer deltagerne hjem til lejren og laver selv mad og træner til det store gymnastikprogram.

Fra Gilwell-Park

SIDCUP FAR EN NY FANE

I lørdags var 4. Copenhagen, som er vor snart meget berømte musiktrop, i Sidcup for der på dr. Sven V. Knudsens vegne at overrække en fane til St. Johns Church.

Lad mig først fortælle, at Sven V. Knudsen i 1923 lå i lejr i Sidcup med nogle danske spejdere. Ved den lejlighed fik byen en fane som tak for deres gæstfrihed mod de danske spejdere. Nu var denne fane imidlertid ikke længere pæn at vise frem, den måtte kasseres, og med den danske ambassade i London som mellemlid, tilbød Sven V. Knudsen at forære en ny fane til kirken, og den skulle så overrækkes af lederen af Det Danske Spejderkorps' jamboreehold, Thorkild Glad.

Så i lørdags — efter aftale — kom en bus og hentede Thorkild Glad og orkestertroppen til Sidcup. Ved ankomsten hertil marcherede man til Sidcup Place, som er en af byens parker. Her var Sidcup-spejderne, opstillet og adskillige af byens borgere var også mødt op, og naturligvis, som det er typisk engelsk, var der også en stor og repræsentativ komite.

Efter velkomst af komiteens formand, som bl. a. talte om englændernes sympati for danskere og om det bånd, der havde knyttet Sidcup til Danmark, og glæden over at ha-

Tre spejdere fra 3. Moisson

Finn Wium-Andersen

Det var et hårdt slag for vort store jamboreehold, at vi på så uforklarlig måde mistede Finn. Han drog som sine kammerater ud med store forventninger til denne tur, og det er os alle en stor sorg, at han ikke kom hjem mere.

Vort land har brug for flest mulige af »alverdens glade drenge« og det virker stærkt, når en af dem, som man derhjemme har sat sine forhåbninger til, går bort.

Stærkest vil naturligvis hans hjem og nærmeste føle det, og vor dybeste medfølelse går til dem.

Måtte den ulykkelige begivenhed også minde os alle om, at trods al vor erfaring råder vi ikke, og at ingen kender dagen og timen.

Vær beredt! Thorkild Glad.

ve danske spejdere som gæster, takkede Thorkild Glad og oplæste et brev fra dr. Sven V. Knudsen og overdrog på hans vegne en ny fane til Sidcup.

Blandt de mange, der ved overrækkelsen af fanen havde ordet var den danske konsul Birger Kronmann fra den danske ambassade i London.

Fanen førtes derefter i procession til St. Johns Church, hvor den under en smuk højtidelighed blev overdraget sognepræsten til opbevaring i kirken på den gamle fanes plads.

Det betog englænderne meget, da der blev blæst i lur, og med smukke ord om venskabets betydning af et parlamentsmedlem sluttede besøget.

Her til morgen — søndag — har John Thurmann, der er camp chief på Gilwell Park, fået overdraget de to gamle lurer, der har været brugt af danske spejdere i jamboreer verden over siden 1924, som gave til Gilwell Park med tak for vort ophold her og som et udtryk for den taknemlighed vi nærer over at danske førere kan deltage i Gilwelltræningen her.

Om nogle dage går turen til jubilæumsjamboreen, den helt store begivenhed. Herom i næste nr.

Skotte.

SPECIELLE september TILBUD

KIT-KAT REGNSLAG

uniformsfarve
drengestørrelse
før 42,50

nu **19.⁸⁵**

Voksen størrelse (til store drenge)
ny kvalitet »P. V. C.«

2. sortering

36.⁸⁵

Camperer dine forældre?

Depotet tilbyder brugte
luftmadrasser fra udlej-
ningsafdelingen (opr. pris
ca. 95,00)

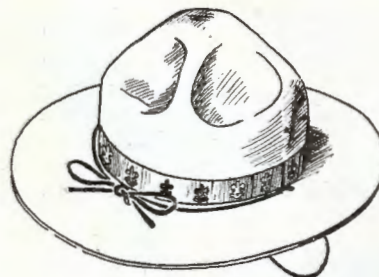
38.⁰⁰

I det nye spejderår bør din uniform være i orden

SPEJDERHATTEN

er den eneste
reglementerede
hovedbeklædning.
kraftig kvalitet med
reglementeret bånd

23.⁷⁵

SPEJDERBLUSER til drenge .. 21,50 23,50 25,50

SPEJDERBÆLTER m. reglement. spænde .. 6,50

SPEJDER STRØMPER, perlon 7,00 9,00

uldne 10,50 12,50

ULVESVEATERS, reglm. model 25,75 27,75 29,75

ULVEHUER, alle størrelser m. ulvemærke .. 7,25

For Jamboree-deltagere:

Grammofonplade med Jamboree-sangen på den ene
side. — B.P.s budskab og »Back to Gilwell« på den
anden side 8,00
(Forsendelse på købers risiko).

Jamboree-mærkater (8 stk.) 1,25

Boy Scout Jubilee af Reynolds - indbundet .. 12,50

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin

Red.: Kommuelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrogevej 28, Sørbø

Korpskontor:

Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret